

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou ve věci žalobce: **M. K.**, nar., státní příslušnost Ukrajina, bytem, zast. Mgr. Josefem Smutným, advokátem se sídlem Třída Míru 92, 530 02 Pardubice, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 4. 2013, č. j. CPR-14388-3/ČJ-2012-930310-V242,

takto:

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- II. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 7.5.2013 doručenou Krajskému soudu v Brně dne 28.6.2013 Krajským soudem v Praze na základě jeho usnesení č.j. 44A 16/2013-15 o postoupení věci se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 12. 4. 2013, č. j. CPR-14388-3/ČJ-2012-930310-V242, kterým žalovaná podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Odboru cizinecké policie, (dále jen správní orgán prvního stupně), ze dne 29.10.2012, č. j. KRPZ-79042-34/ČJ-2012-150020-SV, a kterým toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 29.10.2012, č. j. KRPZ-79042-34/ČJ-2012-150020-SV bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena v délce 6 měsíců, neboť byl na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla žalobci tímto rozhodnutím podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky do 14 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, v případě vynětí cizince z působnosti zákona o pobytu cizinců z důvodu uvedeného v ust. § 2 začíná doba k vycestování v délce 14 dnů běžet ode dne odpadnutí tohoto důvodu. V případě, že rozhodnutí nebude možné vykonávat z důvodu uvedeného v § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců se doba k vycestování stanovuje v délce 14 dnů od odpadnutí tohoto důvodu. Podle § 120a zákona o pobytu cizinců se na cizince nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 téhož zákona.

Žalobce v žalobě namítá, že správní orgán řádně nezjistil, že jako člen družstva M.M.,, pro nějž plnil úkoly, které mělo družstvo s dalšími právními subjekty na základě smlouvy o dílo na stavbě ve Vizovicích, měl pro toto družstvo povolení k výkonu zaměstnání. Správní orgán zastává názor, že nepracuje-li cizinec v souladu s podmínky uvedenými v platném povolení k zaměstnání, pracuje bez povolení k zaměstnání, a proto neprováděl dotazování ohledně skutečného stavu, za něhož ve V. práci vykonával. Při řádně provedeném dokazování by oba správní orgány musely dojít k závěru, že práci vykonával ve V. jako člen družstva, které ho na tuto práci vyslalo jako na pracovní cestu a tudíž nevykonával tuto práci bez pracovního povolení. Navrhl, aby rozhodnutí bylo zrušeno a vráceno žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 27.5.2013 uvedla, že protiprávní jednání žalobce bylo nalézacím správním orgánem řádně zjištěno a zdůraznila, že sám žalobce v průběhu správního řízení osvětlil rozhodné skutečnosti výkonu výdělečné činnosti, při které byl kontrolován, do protokolu o vyjádření účastníka řízení ze dne 17.7.2012 a dále citovala výpověď žalobce o okolnostech, které vedly k jeho výkonu práce ve Vizovicích (po Pardubicích si hledal práci sám, od kamaráda se dozvěděl o možné práci ve Vizovicích pro firmu Pohled, kam ho také kamarádi sami zavezli a kam cestoval pouze s cestovním dokladem bez smlouvy či jiného dokumentu. Předtím také nikoho nekontaktoval, kde vlastně stavba je). Žalobce také sdělil, že nemá povolení k zaměstnání a živnostenský list, odpověděl, že pracuje pro firmu P., ale žádnou smlouvu ani dohodu s nikým nepodepisoval. Z uvedeného správní orgán prvního stupně dovodil, že nepracoval pro družstvo, neboť si práci sehnal sám a jednalo se o práci pro firmu Pohled. Nevěděl ani o tom, že má vydáno pracovní povolení. Za této situace správní orgány jakékoliv další šetření neprováděly, žalobce své vyjádření nerozporoval, nedoložil doklady popírající jeho vlastní vyjádření. Při provádění kontroly orgány cizinecké policie se žalobce neprokázal relevantními dokumenty prokazujícími, že jeho výdělečná činnost je vykonávána v souladu se zákonem a sám uvedl skutečnosti, z nichž vyplývalo, že se dopouštěl protiprávního jednání. Svá tvrzení v odvolání nedoložil žádnými relevantními důkazy, a proto žalovaná k takovým tvrzením nemohla přihlídnout a stejně tak dospět k závěru, že v dané věci nebyl řádně prokázán skutkový stav věci. Nelze také odhlédnout od možnosti, že si žalobce i dodatečně mohl potřebné písemnosti obstarat, což

dovozuje např. z toho, že nejprve nedisponoval žádnými písemnostmi, práci mu sehnal kamarád, nevěděl ani, že má pracovní povolení, natož pro koho by v rámci pracovního povolení měl pracovat a v odvolání však již uváděl, že nepracoval pro firmu P., a teprve v žalobě předkládá písemnosti na podporu svých tvrzení. K těmto písemnostem nelze přihlížet, neboť nebyly uplatněny v rámci správního řízení a nelze na základě nich dovozovat nezákonnost správního řízení v tom, že žalovaná nezjistila řádně skutkový stav. Předložené písemnosti jsou irelevantní, neboť nebyly součástí správního řízení. Žalobce ani nezduvodňuje proč v odvolání a žalobě popírá původní tvrzení uvedená v protokolu 17.7.2012, kdy především na něm bylo, aby osvětlil všechny relevantní okolnosti, dospěl-li k závěru, že původní tvrzení je zcela nepravdivé. Správní orgán neměl důvod tvrzení ve vyjádření do protokolu ověřovat či prošetřovat, zda žalobce tvrdí pravdu či nikoliv. Žalobce měl ve správním řízení hájit svá práva, nikoliv až v podané žalobě. Žalovaná se proto nevyjadřuje k dokladu o vyslání na pracovní cestu doloženou až k žalobě, když žalobce takové vyslání na pracovní cestu sám v rámci předmětného správního řízení vyloučil sdělením, že žádný písemný dokument pro práci ve Vizovicích nepodepisoval a ani netvrdil, že by na pracovní cestu nastoupil pouze s ústním souhlasem, když navíc v den kontroly sám vyloučil, že jde o práci pro družstvo. Dodatečné sepsání vyslání na pracovní cestu nemůže mít jakoukoliv relevanci a žalovaná navrhla zamítnutí žaloby vzhledem k tomu, že ve svém postupu neshledala pochybení.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.). Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

V nyní posuzované věci bylo žalobci uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, podle něhož policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

Argumentaci žalobce, že správním orgánem prvního stupně ani žalovanou nebyl v řízení řádně zjištěn skutečný stav věci, soud nepřisvědčil.

Základní právní rámec pro povinnost cizinců disponovat v případě výkonu zaměstnání povolením k zaměstnání je zakotven v ust. § 89 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o zaměstnanosti), podle něhož cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván jen tehdy, má-li platné povolení k zaměstnání a platné povolení k pobytu na území České republiky nebo je-li držitelem zelené karty nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak; za zaměstnání se pro tyto účely považuje i plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro

obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo.

Předně je třeba zdůraznit, že sám žalobce v době provedené pobytové kontroly dne 17.7.2012 v areálu stavby ve V., kde vykonával bourací práce nepředložil žádný dokument, který by ho opravňoval k výkonu kontrolované činnosti, čímž vzniklo podezření, že nelegálně pracuje. Téhož dne s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, byla mu dána možnost se v rámci tohoto řízení vyjádřit do protokolu, kam uvedl skutečnosti týkající se pobytu na území ČR a výkonu kontrolované práce ve V., kterou popsal jako výkon závislé práce. Z jeho vyjádření lze vyvodit, že nepracoval pro družstvo, práci si sehnal sám s pomocí kamaráda a jednalo se o práci pro firmu P. a ani nevěděl, že má vydáno pracovní povolení. Uvedl také, že nevlastní živnostenské oprávnění, ač si byl vědom toho, že pro výkon kontrolované činnosti potřebuje pracovní povolení. V průběhu řízení bylo zjištěno, že Úřadem práce ČR – Krajská pobočka v Hradci Králové bylo vydáno rozhodnutí pod č.j. HKA-477/2011 ze dne 16.9.2011, kterým bylo cizinci povoleno zaměstnání pro Družstvo M. M. se sídlem v P. na druh práce kvalifikovaný stavební dělník hlavní stavební výroby s místem výkonu práce okres Hradec Králové s platností od 15.9.2011 do 14.9.2012. V průběhu správního řízení bylo prokázáno, že žalobce byl na území ČR zaměstnán bez povolení k zaměstnání prokazatelně ode dne 3.7.2012 do 17.7.2012, čímž naplnil skutkovou podstatu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť v té době byl prokázán výkon závislé práce. Povolení k zaměstnání neopravňovalo žalobce k výkonu kontrolované činnosti, neboť práci vykonával pro jiného zaměstnavatele a v jiném místě výkonu práce a tudíž nepracoval v souladu s podmínkami platným k povolení k zaměstnání. Tvzení žalobcem uváděná v odvolání jsou účelová se snahou vyhnout se uložení správního vyhoštění, zejména za situace, kdy tak žalobce neučinil v průběhu správního řízení před vydáním rozhodnutí správním orgánem I. stupně. Žalobce ani v odvolání ani v žalobě neodůvodňuje, proč popírá svá tvrzení ve správním řízení a dokládá nové skutečnosti. Pro oba správní orgány byly proto rozhodné skutečnosti sdělené žalobcem v průběhu správního řízení, navíc prokázané svědeckou výpovědí. Na zjištěném skutkovém stavu nic nezměnilo ani to, že žalobce sdělil před vydáním napadeného rozhodnutí, že si vyřídil živnostenské oprávnění.

Na základě shora uvedeného soud stejně jako správní orgány obou stupňů nemá žádnou pochybnost o tom, že jednáním žalobce byla naplněna skutková podstata ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, tedy že byl na území České republiky zaměstnán (vykonával pracovní činnost ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti, na smluvním pracovišti objednatele, pod úkolováním a kontrolou oprávněné osoby, za smluvně sjednanou mzdu) bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je takové povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Rozhodnutí o správním vyhoštění tak bylo vydáno zcela v souladu se zákonem.

Na základě shora uvedeného právního posouzení žalobní námitek žalobce dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. prosince 2014

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová